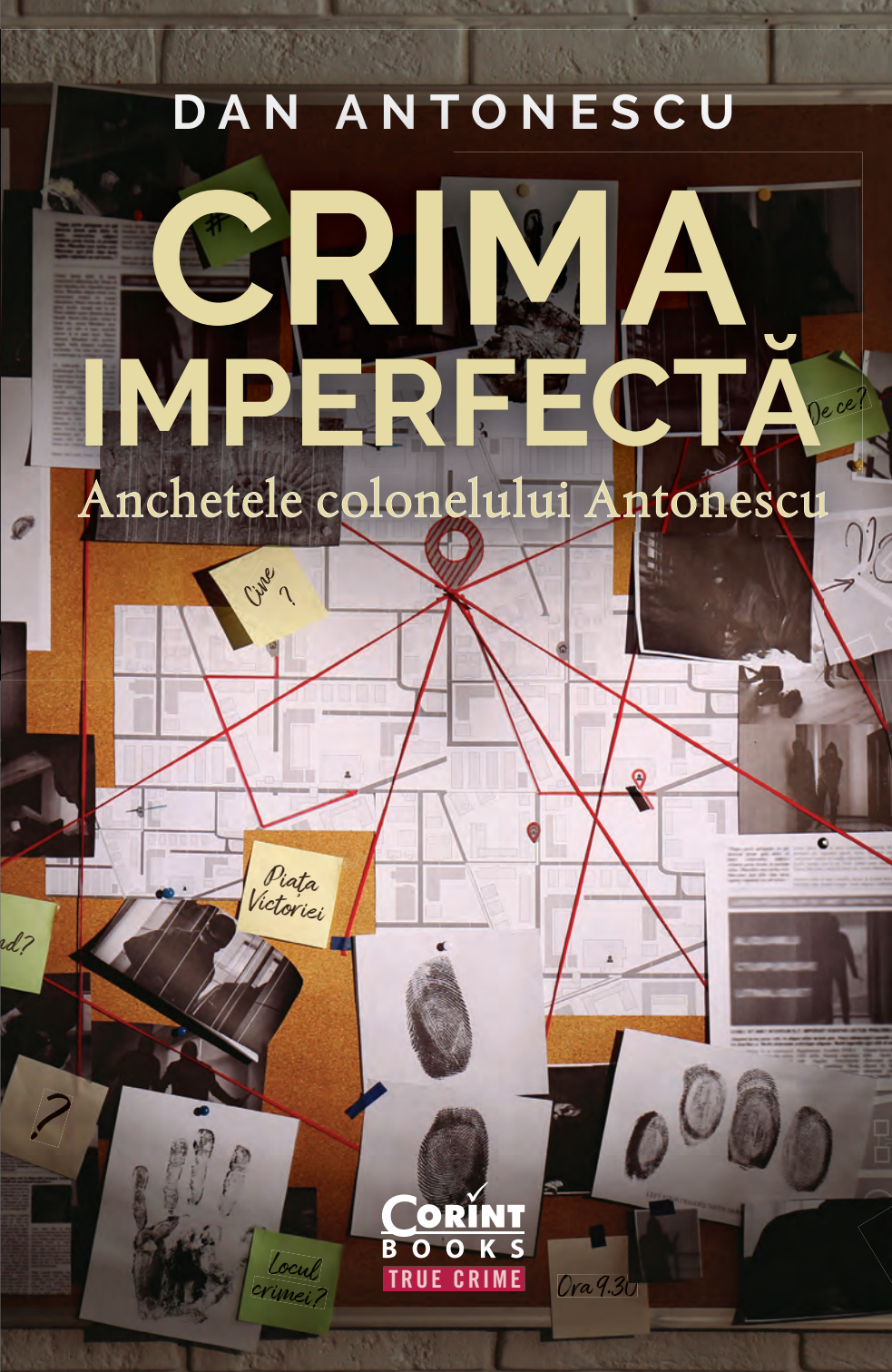

DAN ANTONESCU

CRIMA IMPERFECTĂ

Anchetele colonelului Antonescu

CORINT
BOOKS
TRUE CRIME

DAN ANTONESCU

CRIMA IMPERFECTĂ

Anchetele colonelului Antonescu

Cuvânt-înainte de Diana Scarlat

CORINT
BOOKS
TRUE CRIME

Cuvânt-înainte

Din *Crima imperfectă* a ieșit romanul polițist perfect. Dan Antonescu a „recidivat”, cartea de față fiind a doua pe care o lansează, după *Viața la Omoruri*. Ambele sunt romane polițiste care descriu cazuri rezolvate de Serviciul Omoruri din cadrul Poliției Capitalei, serviciu din care a făcut parte autorul și pe care l-a condus vreo trei-patru ani, spre finalul carierei.

Dan Antonescu este unul dintre scriitorii care au ceva de spus, ca fost anchetator, profesionist cu vastă experiență. A lucrat la sute de cazuri de omor, iar acum are o viziune complexă asupra situațiilor și personajelor, pe care le descrie cu abundență de detalii, mai ales psihologice. Dincolo de meseriile pe care le-a practicat și din care s-a inspirat în construirea narațiunii și a personajelor – cea de polițist, apoi de realizator de emisiuni TV –, Dan Antonescu este și scriitor, în toată puterea cuvântului.

Crima imperfectă nu este un jurnal în care polițistul deapănă amintiri, ci un roman polițist care se bazează pe fapte și personaje reale, folosite de autor pentru a

crea altă poveste, într-un demers beletristic autentic, deși cartea poate fi percepută, în funcție de cititor, și ca un manual al anchetatorului sau ca un caz din jurisprudență.

Din punct de vedere pur tehnic, *Crima imperfectă* este un roman polițist realist, modernist, psihologic, în care relatările naratorului-personaj principal sunt la persoana I, iar povestea polițistă pe care se bazează este mereu plină de suspans. Are toate elementele unei scriituri de bună calitate, dar mai are câteva valențe pe care rar le regăsim în literatura română, și anume urmărirea elementelor specifice anchetei polițienești, din perspectiva profesionistului care a participat atât la rezolvarea cazului pe care se bazează narațiunea, cât și a multor altora.

Valențele poveștii polițiste sunt multiple, iar cartea lui Dan Antonescu poate fi percepută de cititor și ca studiu de caz. De altfel, multe dintre elementele procedurale din anchetă sunt bazate pe fapte reale, iar analiza fină a anchetatorului descrie, foarte amănunțit, reacțiile criminalului la anumiți stimuli. Cititorul avizat poate fi consumator de beletristică sau de tratate de psihologie criminalistică, poate fi polițist, procuror, avocat, judecător, criminalist, criminolog, jurnalist sau psiholog, pentru că autorul a reușit să se adreseze în egală măsură tuturor acestor categorii de public – cititori avizați sau neavizați din diverse categorii, în funcție de ceea ce caută fiecare în această poveste polițistă.

Cartea poate fi percepută și din perspectivă didactică sau științifică, având și o latură educațională, pentru cei care sunt interesați de „bucătăria” anchetei într-un caz de

omor și, mai ales, pentru cei care ar vrea să înțeleagă cum reușeau polițiștii, acum 26 de ani, să prindă criminali, fără camere de supraveghere și fără telefoane mobile, fără localizări, fără internet sau rețele de socializare și fără acces la listele de apeluri telefonice ale victimelor, din care acum se pot extrage mult mai ușor suspecții. Este o lecție de viață și una de profesie, care le poate fi de un real folos profesioniștilor din domeniile enumerate mai sus și, mai ales, celor care se pregătesc pentru o astfel de carieră. Cei care apreciază strict povestea polițistă plină de aventuri și de suspans vor descoperi prin ea o plăcută evadare în universul lecturii.

Fiecare pagină se citește pe nerăsuflăte. Nici dacă vrei, nu poți s-o lași din mână, pentru că trebuie găsit criminalul. Și, după ce este găsit, cititorul va descoperi, dincolo de situațiile care pot ține pe oricine în suspans până la final, o serie de pasaje și personaje pline de umor – precum Lola, de la Palatul Telefoanelor, sau întâlnirea anchetatorului cu șeful ei și cu secretara acestuia. Dar autorul are și darul de a descrie personaje în situații care răscolesc emoțiile oricărui cititor. Un astfel de personaj este tatăl victimei, ale cărui trăiri sunt dincolo de cuvinte, autorul reușind să creeze imaginea completă a durerii celui care își pierde unica fiică și care speră, chiar și după ce cadavrul a fost descoperit, că polițiștii s-au înșelat, iar fata lui nu este cea care face obiectul anchetei.

Finețea analizei psihologice duce firul narativ într-o zonă a descrierii emoțiilor și a dialogului, care conferă o foarte pronunțată latură dramatică romanului, prin oralitatea stilului și schimburile de replici pline de

umor. În plus, autorul acceptă în acest demers creativ să expună cititorului povara emoțiilor trăite de-a lungul anchetei.

Finalul nu este previzibil. De fapt, povestea se sfârșește în mai multe etape. După ce criminalul este descoperit, ne-am putea aștepta să se termine și povestea, însă nu este așa. Mai sunt multe enigme de dezlegat, multe momente de suspans până la final. Aflăm și cum se face diferența între un criminal și un autor de omor – aspect pe care naratorul-personaj îl explică în dialogul cu autorul faptei. Dacă pentru cititorul de beletristică, diferențierea ar putea fi o pildă de viață și s-ar încadra în sfera moralității, pentru cititorul avizat, din sfera juridică, reprezintă exact situația care face ca judecătorul să decidă o pedeapsă între limita minimă și cea maximă. Este un foarte bun exemplu pentru cei care vor să înțeleagă astfel de cazuri din perspectiva cuantumului pedepsei pe care o primește făptuitorul.

Unii ar spune că finalul romanului a fost proiectat de narator astfel încât să aibă un caracter moralizator. De fapt, în povestea reală, cea pe care se bazează narațiunea, lucrurile chiar așa s-au întâmplat. Justiția din tribunal și justiția divină și-au dat mâna și au rezolvat cazul. Din punctul acesta de vedere, naratorului nu i-a rămas decât să constate faptele și să le consemneze ca atare. Este o poveste tristă, cu final oarecum fericit, dar real, ceea ce o face și mai captivantă pentru orice categorie de cititori.

Diana Scarlat,
jurnalist, critic literar, lector univ. dr.

IN MEMORIAM:

Col. Mihai Eremia
Col. Victor Roibu
Col. Costin Ionescu
Col. Flavius Epureanu
Col. Marin Dincă
Col. Costică Ionescu
Col. Victor Dăciulescu
Col. George Mureșan
Col. Tibi Manea
Mr. Bogdan Badea
Ag. șef pr. Florin Șerban
Ag. șef pr. Dan Tudorică
Av. Mihaela Constantinescu

Dacă, prin comentariile și emisiunile realizate ori prin articolele și cărțile scrise, am reușit să previn o singură crimă, înseamnă că un om nu a ajuns prematur în mormânt, iar o viață nu s-a irosit după gratii.

Dan Antonescu

— Ce zici de asta, doctore? l-am auzit pe nea Marin punând întrebarea, în timp ce-și muta privirea de la sacul care-i captase pentru câteva minute întreaga atenție, spre tipul brunet, în vârstă de vreo 40 de ani, care, cu mâinile-n buzunare, părea mult mai interesat de conținutul sacului respectiv decât de întrebare. Ce părere ai?

— Nu prea am nicio părere, colonele. Și, de zis, o să zic atunci când o să vedem tot ce este în sac, a venit răspunsul evaziv. Întotdeauna-mi cereți să-mi dau cu părerea, „așa, neoficial”, cum spuneți voi, înainte de a vedea foarte bine „piesa” ori... „piesele”. Ceea ce nu e corect. Oricum, după examinarea sumară pe care o s-o facem aici, la locul faptei, o să afli totuși câte ceva. Și, apropo de locul faptei, cu siguranță este în cu totul altă parte. Nu aici, unde ne aflăm acum.

— Despre locul faptei, mai vorbim noi, i-a răspuns, la fel de evaziv, nea Marin, preocupat de ceva scris pe un perete, chiar deasupra sacului.

— Atunci, și despre părerea mea „mai vorbim”. Mâine, după ce examinez în amănunt... piesa, a venit

și răspunsul, la fel de ambiguu, de neclar, ales parcă special pentru a nu-l implica în vreun fel pe cel care vorbise mai mult din obligație decât din convingere.

Discuția dintre cei doi avea loc în timp ce criminaliștii își vedeau de treabă pe mutește. Se înțelegeau din priviri, nu se încurcau unii pe alții, semn că aveau la activ multe cazuri cercetate împreună. Punctau locurile în care se găseau chestii aparent importante, întindeau benzi metrice între repere doar de ei știute și înțelese, după care aranjau în apropierea respectivelor chestii niște numere și apoi le fotografiau și le filmau din mai multe unghiuri. Ce nu putea fi ridicat era măsurat și, în limita posibilităților, protejat, conservat. Cele care puteau fi ridicate – chiștoace, fire de păr, bucăți de hârtie, cutii de bere sau sticle, chiar și sparte etc. – erau ambalate și transportate la mașina care ieșea în evidență între cele parcate în apropiere: cea inscripționată cât se poate de vizibil cu „Poliția Criminalistică – laborator mobil”. Era dotată și cu girofar de ultimă generație. Duba respectivă, în acel octombrie '98, era mândria Serviciului criminalistic al Poliției Capitalei. Celelalte mașini, una albă și două gri-petrol (sau gri-moloz, cum îmi plăcea mie să-i spun acelei culori incerte), erau absolut banale, fără girofar sau semne distinctive. Cele trei Dacii obosite reprezentau jumătate din așa-zisul parc auto de la Omoruri. Puțin mai departe erau parcate o altă dubă, inscripționată cu „Medicina Legală”, și un Daewoo Espero (ultimul răcnet, la vremea aceea, în materie de mașini de fițe ieftine). Cu prima, cea de la Medicina Legală, venise Abdo, medicul legist, brunetul care conversase cu nea Marin. Printre criminaliști, în

afară de noi, cei de la Omoruri, era și Iuliu, procurorul de caz, care venise cu acel Espero.

Când se anunțase la dispeceratul Poliției Capitalei că la Piața Victoriei, adică lângă Guvernul României, a fost găsit un cadavru, prima grijă a celor de la Omoruri care eram în sediu, adică vreo șapte-opt ofițeri, a fost să ajungem cât mai repede la locul indicat. Nu neapărat pentru a evita răspândirea informațiilor care puteau induce o stare de panică în rândul populației Bucureștiului, ci pentru a împiedica modificarea câmpului infracțiunii, cum i se mai spune locului faptei, zona fiind extrem de circulată. Cu privire la crearea stării de panică, nu ne făceam probleme: ziarele, extrem de citite în acea perioadă, și televiziunile, dornice de rating, urmau să realizeze acest lucru, cu sau fără voia noastră.

— Dane, mi s-a adresat nea Marin, evitând în acest fel să continue dialogul plin de țâfnă cu Abdo, eu zic să treceți la investigații. Cineva să-l ducă la sediu și să-l audieze pe cel care a găsit nenorocirea asta. Hai, treceți la treabă, că acum vine seara și n-avem măcar un suspect, a continuat el, mai mult pentru a bifa așa-zisele proceduri clasice.

Nea Marin, un tip de vreo 50 de ani, albit înainte de vreme și cam ridat, probabil și de la faptul că parcă mânca țigările pe pâine, era la vremea aceea șeful colectivului din care făceam și eu parte, alături de Iulică. Nu numai ridurile lui nea Marin erau rezultatul consumului exagerat de tutun. Și vocea i se modificase de la „kilogramele” de nicotină inhalate.

Locul în care fusese găsit sacul cu pricina era, așa cum suna și sesizarea, aproape de Piața Victoriei, chiar

la intrarea pe bulevardul Titulescu. În prezent, acolo se află o clădire de birouri cu vreo șapte-opt niveluri, cu spații comerciale la parter, iar lipit de ea este impozantul sediu al unei bănci, un fel de zgârie-nori mai mic.

Atunci, la finalul lui '98, acolo erau doar fundațiile clădirilor descrise mai sus. Adică doar subsolul acestora. Fără planșeul care să permită continuarea construcției parterului și a etajelor.

I-am făcut semn lui Iulică și, urcând niște scări ciudate, fără balustradă sau terminații normale, am ajuns la nivelul solului. Dezvoltatorul își permisesese o anume finanțare doar pentru nivelurile cu minus. Pentru parter și etajele superioare se aștepta altă finanțare, mult mai substanțială, care, din ce-mi aduc aminte, a întârziat vreo câțiva ani buni. De fapt, fundația, atât cât era ea realizată, reprezenta doar o punctare sau marcarea, similară cu cea a unor animale care își marchează teritoriul urinând. Așa fac și unii constructori: doar încep lucrarea, fie și prin săpăturile de la fundație, împiedicând astfel apariția în peisaj a concurenței pe motiv că... „aici lucrăm noi, de mult timp”. Dar ăsta-i alt subiect.

Ajunși sus, ne-am apropiat de marginea construcției și am privit spre locul de unde tocmai ieșiserăm. Am avut o senzație de... *déjà vu*. La târgurile imobiliare ai ocazia să vezi machetele caselor care te interesează. Iar dacă vrei amănunte, agentul de vânzări, cu o mișcare de iluzionist, ridică acoperișul machetei și-ți dezvăluie interiorul compartimentat, mobilat și amenajat cât mai atractiv. Privind spre interiorul acelei machete, aranjată precum o casă pentru păpuși, te simți ca Gulliver în țara piticilor.

Numai că, din păcate, eu și Iulică nu ne simțeam ca Gulliver privind spre cei de lângă care abia plecaserăm. Ne simțeam mai mult ca niște... Niște ce?! Chiar nu-mi venea în minte vreun personaj, de poveste sau de film, cu care să ne asemuim. Deși în copilărie mi-au plăcut poveștile, nu reușeam, în ideea de a rămâne pe tărâmul lui Gulliver, al lui Greuceanu, al lui Făt-Frumos ori al Zmeului Zmeilor, să găsesc vreun personaj care să fi fost mai deusolat decât noi.

Ieșiserăm noi la lumină, e drept – deși nici acolo jos, unde lipsea plafonul, nu era tocmai întuneric –, și totuși, eram în ceață. Doar că ceața era în capul nostru. Altfel, vizibilitate aveam până hăt, departe. Dar chiar și cu atâta exces de lumină, nu știam încotro s-o apucăm. În față era Piața Victoriei, tranzitată de sute de mașini pe minut. Pe fundalul ei se vedea clar acea clădire de neconfundat: Palatul Victoria. În dreapta se întindea bulevardul Titulescu, cu tot cu furnicarul acela de mașini și pietoni. În spate era șantier, adică noroi și fiare abandonate, până la linia de tramvai de pe strada Dr. Felix. În stânga, vreo 100 de metri, același peisaj de pseudoșantier până la gardul Spitalului Filantropia.

Ne-am pregătit agendele, ne-am verificat pixurile și, când să purcedem la drum, ne-am oprit. Ne-am oprit din stat. Din stat pe loc. Am privit unul spre celălalt și ne-a pufnit râsul. Cred că, în secundele alea, mi-a venit în minte o frântură din ecranizarea romanului *Moromeții*. Acea cu Victor Rebengiuc. Scena în care Moromete pleacă de acasă cu fi-su și, la un moment dat, din cauza ceții din pădurea pe care o traversau, oprește

dezorientat căruța și întreabă foarte serios: „Niculae, unde mergem noi, domnule?”

Era una dintre situațiile – rare, ce-i drept – în care locul faptei nu prea oferă indicii, în ciuda unor investigații temeinic făcute. Mai ales că, evident, locul despre care vorbim nu era, de fapt, cel al „comiterii” faptei.

Și, pentru a rămâne în același registru – al poveștilor, zic –, simțeam că aveam nevoie de ceva dintr-o altă poveste. Din *Alice în țara minunilor*. Căci de o minune aveam nevoie în acele clipe. Ce investigații să faci pe un bulevard pe care trec sute, sau chiar mii, de oameni în numai o oră, când habar n-ai dacă vreunul dintre ei a fost, cu o zi, două sau cinci înainte în acea zonă? Pentru că nu știam cu precizie nici măcar când fusese adus acel sac în zonă. Ce investigație să faci pe un șantier părăsit, unde, așa cum procedase taximetristul care sesizase fapta, oricine putea să folosească acele catacombe drept latrină? Ce investigație să faci, în speranța c-a observat cineva vreo persoană cărând un obiect voluminos, când zona este în proximitatea Gării de Nord și a nodului de metrou Piața Victoriei?

Așa că d-aia ne-a pufnit râsul. Un râs nervos, dar sincer. Unde dracu’ să faci investigații?! Pe cine să întrebi?!

– Hai c-o rezolvăm noi, Iulică, i-am spus celui care, la fel ca mine în urmă cu doar cinci minute, nu înțelegea de unde să înceapă. Hai la mașină!

– Unde mergem? s-a arătat el neîncrezător.

– La birou.

Am profitat de momentul de derută al lui Iulică și m-am dus la șoferul de taxi care găsisse macabrul colet,

ca să-i spun să vină cu mașina lui după a noastră, până în parcare de la Poliția Capitalei.

Pe drum, i-am explicat lui Iulică ce m-a făcut să renunț la investigațiile clasice:

— Ce avea înăuntru sacul ăla?

— Niște picioare. Că se vedeau clar tălpile de om, mi-a răspuns, aproape mecanic.

— Erau de femeie sau de bărbat?

— De femeie... cred. Că erau cam mici, iar unghiile erau date cu oă, a răspuns la fel de prompt, cu o ezitare aproape imperceptibilă.

— Varianta care te-a făcut să eziți o să fie confirmată sau nu de examinarea pe care o s-o facă Abdo, atunci când pe fișă va bifa, la rubrica sex, una dintre cele două variante: B sau F. Cu toate că, în unele cazuri, este acceptată și varianta M și F. Știi, la vremea când m-am născut eu, adică acum enervant de mulți ani, pe certificatul de naștere, la rubrica sex, se trecea una dintre cele două variante: bărbătesc sau femeiesc. Acum este acceptată, chiar și de către DEX, se pare, inclusiv varianta masculin și feminin. Or, eu am învățat că acestea din urmă, împreună cu neutrul, sunt variante ale genului substantivelor, nicidecum ale sexului. Din punct de vedere biologic, bineînțeles. Viața, și mai ales așa-zisa emancipare și evoluție a gândirii, mă ajută să înțeleg de ce s-a ales varianta masculin și feminin. Pentru a face loc și neutrului, cu tot cortegiul de clasificări...

Iulică aștepta să termin vorbăria și să-i explic de ce, în loc să începem investigațiile, fără nicio șansă de rezultate palpabile, ce-i drept, am hotărât, din proprie

inițiativă, să mergem la birou. Deja se gândea cum ne va taxa nea Marin.

— Unghiile de la degetele picioarelor erau date cu ojă, mi-am continuat imperturbabil trâncăneala. Deci avem de-a face, mai mult ca sigur, cu o femeie. Mai corect, cu... o jumătate de femeie. Că mai mult nu încăpea în sac. Da?! I-am întrebat pe Iulică, mai mult pentru a-i capta atenția, și mai puțin pentru a-mi argumenta raționamentul.

— Păi... da. Că și așa mai mult erau pe afară, a îngăimat el, atent la ce anume vreau să punctez.

— La cum arătau acele picioare, cred că vorbim de cel puțin patru-cinci zile... vechime. Deci, mergem la bază și vedem ce reclamații de dispariție avem în ultimele șapte zile, să zicem.

— Păi, și investigațiile?! s-a arătat Iulică mai interesat de reacția lui nea Marin decât de ce anume putea să iasă din verificările propuse de mine.

— Măi, Iulică, în sac avem o jumătate de femeie, da?!

— Da, mi-a răspuns el prompt.

— Păi, înseamnă că avem doar jumătate de dosar. Deci ar trebui să facem doar jumătate din investigații... Și de când umblăm noi cu jumătăți de măsură?!

— Credeam că în sfârșit vorbești și tu serios. Crezi că nea Marin o să guste gluma?

— Când o să înțelegi că nea Marin e mai mult rău de gură decât rău la suflet? Eu îl știu de vreo opt ani, și niciodată nu m-a criticat dacă am făcut altceva decât mi-a spus el. Cu o condiție: ceea ce am făcut să aibă rezultat pozitiv sau, în caz negativ, să aibă măcar logică. Altfel, a trebuit să accept săpuneala. Oricum, și săpuneala, dacă

abaterea are justificare, e mai mult de fațadă. Că nici lui nu i-au plăcut șefii care nu l-au lăsat să aibă inițiativă. Dar nici nu poate să nu te taxeze. Chiar nu te-ai obișnuit cu stilul ăsta de lucru?!

— Ba da, dar parcă e ciudat să plecăm, în loc să facem investigații, mi-a răspuns Iulică, însă părea că vorbea mai mult cu el însuși, nicidecum cu mine.

— Să-nțeleg că preferai să stai de vorbă cu cele două grămezi de moloz și pietroaie, sau cu mormanul de fier beton de lângă locul în care am parcat noi mașinile? Aaa... mai era și macaraua aia ruginită! Sigur a văzut ea ceva! Întoarce-te și bag-o-n anchetă! Vezi că în zonă sunt și niște băltoace. Ar trebui să privești atent în ele! Mai mult ca sigur o să vezi vreo figură cunoscută. Aceeași în ambele băltoace! Asta chiar poate părea suspect!

— Ție doar de miștouri îți arde! s-a oțărât el.

Știam că dacă vrei să întărați un oltean, cum e și Iulică, nu trebuie decât să faci un pic mișto de el, să-i zgândări orgoliul. Un pic, nu mult. Că dacă exagerezi, ți-l faci dușman.

— Parcă-l aud deja pe nea Marin: „Mânjilor, unde-ați dispărut? Și dacă ați dispărut, ce-ați rezolvat?” am mutat eu subtil subiectul discuției, în timp ce coboram din mașină.

Încercam astfel să-l fac pe Iulică să iasă din tiparele investigațiilor sterile prevăzute de procedurile mai mult sau mai puțin oportune în anumite cazuri. Deci, trebuia să ne gândim la un răspuns care să le convină tuturor. Atât lui nea Marin, cât și nouă. Lui, pentru că așa sunt șefii: vor să rezolve cazul, vor să știe tot, dar, mai ales, vor să aibă ce să le spună superiorilor, fără a afecta

cursul cercetărilor. Iar el este șef... neremunerat, dar șef. Nouă, pentru că trebuie să rezolvăm cazul. Bine, și el are ca principal obiectiv rezolvarea cazului, dar mai are și alte perspective pe lângă cea a polițistului de omoruri – calitate de care nu te poți lepăda niciodată –, a șefului de colectiv, dar și a celui care trebuie să fie un fel de tampon între cei care lucrează efectiv în dosar și cei care așteaptă rezultatele anchetei. Iar în cazul celor din urmă avem cel puțin două categorii de oameni: acei șefi din poliție care n-au nicio treabă cu munca operativă, dar vor să se împăuneze cu rezultatele la care n-au avut vreo contribuție, pe de o parte, și publicul avid de informație, pe de altă parte. Și aici, referindu-mă la public, există alte două categorii: cei care vor să știe pentru a cunoaște adevărul, pentru a fi liniștiți sau prevăzători, și cei care vor să știe pentru a comenta, a denigra, a critica, a răstălmăci și a învinui pe oricine pentru orice, de multe ori doar din răutate sau pentru a se băga în seamă. Sau, nu de puține ori, din prostie.

Nu era prima dată când îmi treceau prin minte raționamentele astea. Nu era, de asemenea, prima dată nici când mă enervam din cauză că trebuia să fac eforturi pentru a satisface dorința de informare a șefilor, conștient fiind că acea curiozitate are foarte puține susțineri profesionale... Doar că acum, mai mult ca oricând, simțeam că ancheta va fi extrem de dificilă. Pentru noi. Dar la final, știam, ea va fi însutit mai dificilă pentru autor. Așa era și normal.

„Mânjilor, unde-ați dispărut?! Și dacă ați dispărut, ce-ați rezolvat?” Simțeam că asta urma să fie întrebarea pe care ne-o va adresa nea Marin.

Răspunsul, la momentul întrebării, nu avea cum să reprezinte cheia dosarului, dar, ca să justificăm plecarea din noroiul șantierului, trebuia să începem cu audierea șoferului de taxi.

— Să vezi ce-o să ne bombăne Gică și Cristi că i-am lăsat acolo, cu nea Marin pe cap, am mai adăugat în timp ce urcam scările spre biroul nostru. Noroc că mai sunt Daniel cu Vali și Bogdan cu Nicu, așa încât nu cred c-o să ni se simtă lipsa.

Cei șase enumerați, chiar dacă nu făceau parte din colectivul nostru, al Sectorului 1, ci din cele ale sectoarelor 6, 5 și 3, participau și ei la cercetări, pentru că așa era obiceiul: în primele ore sau chiar zile ale unui caz nou-intrat, participau cât mai mulți dintre membrii serviciului pentru a se realiza cât mai repede și cât mai multe dintre activitățile obligatorii. Apoi se retrăgeau la dosarele lor. Cam așa lucram pe atunci, și cam tot așa se lucrează și acum. Deși făceam cu toții parte din Serviciul Judiciar, eram un colectiv aparte. La vremea aceea, noi, cei de la Omoruri, eram organizați în șase colective, fiecare corespunzător unuia dintre sectoarele capitalei. Șase sectoare, șase colective.

Nu ne prea amestecam, profesional vorbind, cu ceilalți judiciariști. Poate și pentru că noi lucram cu procurori de la Parchetul Tribunalului, în timp ce colegii de la Sparger, cum le spuneam celor de la furturi din locuințe, Tâlhării, Violuri, Furturi din buzunare sau alte linii de muncă lucrau cu procurori de la Parchetele Judecătorești de sector. Astfel, deși eram toți din Serviciul Judiciar, noi, cei de la Omoruri, ne amestecam rareori cu ceilalți colegi. În plan profesional. Că, extraprofesional, ne tot

întâlneam. La câte o bere, când sărbătoream vreun coleg ori soluționarea vreunui dosar de mare dificultate, sau la fotbalul săptămânal, atunci când puteam să ne permitem mișcarea în aer liber. Acum lucrurile s-au schimbat. Prin 2010, grație unor oameni cu viziune, s-a înființat Serviciul Omoruri. Dar și asta este altă poveste.

— Vă aștept să mai mergem undeva sau mă întorc la ceilalți, că poate se mai ivește ceva și n-au decît două mașini acolo, ne-a readus Vasile cu picioarele pe pământ și cu gândurile la treabă. Dacă vreți, vă ajut cu verificările, că doar am lucrat în domeniu, dar sunt convins că vă descurcați.

Tot drumul ne lăsase să sporovăim fără a ne întrerupe.

— Nu, Vasile, nu-i nevoie. Ne descurcăm. Mergi înapoi, că poate chiar au nevoie de tine. Cu toate că mult timp nu prea mai poate dura cercetarea și trebuie să-i aduceți pe toți la sediu.

Vasile, un tip isteț, lucra de ceva timp la noi, dar, înainte, fusese la Urmăriri. Iar acolo nu se mulțumise să fie doar șofer. Nici la Omoruri nu se mulțumea să stea doar la volan. Venea cu idei, cu observații. Chiar îi plăcea să se implice. Și o făcea cu folos.

Revenind la jumătatea noastră... de cadavru, nu de dosar, cum cinic mă exprimasem mai devreme, am trecut la verificări. N-aveam, din păcate, drept criteriu de căutare nici măcar vârsta aproximativă a victimei. Așa că am listat toate femeile, de la 14 ani în sus, declarate dispărute în ultimele 10 zile din București și județele limitrofe. Erau destul de multe. Asta și pentru că, după deschiderea granițelor, foarte multă lume pleca fie din curiozitate sau din dorința de a vedea ceea ce mulți ani

fusesse interzis, fie în căutare de mai bine. Dar, în unele cazuri, deloc puține, vorbind strict despre femei, pentru că, în acele momente, acestea ne interesau, apăruse un adevărat fenomen, ușor de explicat: multe, pur și simplu, își luau lumea-n cap, ducându-se unde vedeau cu ochii. Unele pentru a scăpa de gelozia soților, de bătaii și umilințe, altele pentru a putea fi lângă cel pe care-l iubeau împotriva voinței proprii familii. Unele pentru a scăpa de povara responsabilității unor copii nedoriți, altele pentru a încerca să-și găsească perechea și, dacă se putea, acesta să fie, dacă nu tânăr și frumos, măcar foarte bătrân și neapărat bogat. Nu puține plecau pur și simplu pentru a începe o viață nouă. Iar astfel de motivații făceau ca numărul de reclamații de dispariție a femeilor să fie foarte mare la acea dată.

— Dane, cred c-am găsit ceva interesant. Mai mult ca sigur dintre astea trei va trebui să alegem câștigătoarea, l-am auzit pe Iulică spunând.

Avea două coli de hârtie în față și tot sublinia sau tăia numele scrise pe ele. Alte două coli, tot cu nume ale femeilor dispărute în ultima lună, se aflau în fața mea. Alesesem să luăm în calcul ultima lună pentru că era foarte posibil ca fata sau femeia să fi fost răpită, ținută sechestrată o perioadă și abia apoi ucisă.

Eram mulțumiți că primiserăm foarte repede listele cu femeile dispărute și aveam front de lucru, cum se spune. Colegii de la Urmăriri se mișcaseră foarte repede. Era și în interesul lor.

— Ce te face să crezi că alea trei merită să intre în finală? l-am întrebat pe Iulică, aruncându-i o privire care transmitea neîncredere. Simți tu că sigur una dintre ele

este clienta noastră sau doar îți dorești să fie, să avem ce-i spune lu' nea Marin? Că și eu am găsit două care pot candida la un loc pe podium, dar se pare că n-au loc de ale tale, care-s alese de un oltean ambițios, l-am mai înțepat puțin, să-i zgândăr orgoliul.

— Băi, până nu iei tu omu' la mișto nu te simți bine! a răbufnit, aparent supărat. O să vezi că am dreptate!

Și aproape c-a avut. Dar asta s-a confirmat puțin mai târziu.

— Aici faceți voi investigații, măi, șmecherilor?! ne-a abordat Daniel, intrând în biroul nostru. Și de ce nu aprindeți lumina, să vedeți mai bine hârtiile alea pe care vă faceți că le studiați? Vă e teamă să nu se prindă lumea că v-ați ascuns aici, în loc să faceți ce v-a spus nea Marin? a continuat el ironic. Că m-a pus pe mine să fac treaba în locul vostru, când a văzut c-ați dispărut.

— Ia niște apă-n gură când vorbești, că faci praf, l-a contrat Iulică, fără a-l privi.

Hârtiile erau mai importante.

— Chiar așa, l-am susținut și eu. Și apropo de investigațiile tale, în afară de noroiul de pe pantofi ai obținut și altceva?! Eu cred că nu. Așa că mai bine continui alergarea spre biroul tău, că aici e locul strâmt și ne cam iei aerul.

A încercat să spună ceva, dar și-a dat seama că n-are sorți de izbândă, așa că s-a întors nervos și a ieșit, trântind ușa după el. Nu înainte de a ne aprinde lumina. După nici două secunde, a băgat iar capul pe ușă și, fără a intra, ne-a anunțat sobru și plin de importanță:

— În cinci minute ne vedem toți la „doi doi doi”.

— De ce, vrei să dai vreo bere? l-am întrebat.

S-a vorbit adeseori despre crima perfectă – s-au scris romane ori scenarii de filme, s-au realizat documentare, emisiuni și podcasturi. Mulți oameni și-au imaginat crima perfectă. Unii au plănuțit-o sau chiar au încercat să o comită. Crima perfectă nu există însă. Există doar dosar de crimă nerezolvat încă.

Aproape nimeni nu vorbește – și mai ales nu scrie – despre crima imperfectă. Imperfectă pentru că este comisă prostește – atât de prostește, încât autorul ei, ajuns după gratii, conștientizează că și-a distrus viața fără să știe nici el de ce. Imperfectă pentru că autorul este descoperit relativ repede. Imperfectă pentru că fapta are un mobil bizar, altfel spus, nu există nicio explicație pentru gestul criminal: nu a fost vorba despre răzbunare, gelozie ori frustrări acumulate și duse la extrem sau alte astfel de motivări aberante și disproporționate, raportate la rezultatul faptei. Numai că, uneori, pe cât de imperfectă este, pe atât de dificil se dovedește a fi rezolvată. Nu imposibil, dar mult mai greu de rezolvat prin comparație cu o crimă elaborată diabolic, premeditată și executată cinic, fără empatie sau remușcări, cu convingerea că el, autorul, nu va fi descoperit vreodată. Când ai de rezolvat o astfel de crimă, te bazezi pe logică, pe raționamente, pe tipare comportamentale, pe investigații, pe bazele de date ale poliției. Dar cum procedezi atunci când autorul nu a avut niciodată de-a face cu poliția, n-a interacționat niciodată cu victima în afară de momentul faptei, când el nu figurează în niciuna dintre evidențele infractorilor sau ale contraveniențelor? Răspuns: rezolvi dosarul. Pentru că și „imperfecții” trebuie să ajungă lângă „perfecti”, după gratii.

DAN ANTONESCU

Carte recomandată de
IPA România.

ISBN: 978-606-088-730-0

www.edituracorint.ro